

IMBOLDUL CĂTORVA SCRISORI DE DRAGOSTE PENTRU RECONSTITUIREA BIOGRAFIEI LOCOTENENT-COLONELULUI ALEXANDRU D. PETCU, FOST OFIȚER DE MARINĂ (II)

Dr. Iulian Stelian BOȚOGHINĂ*

În introducere, printr-un necesar rezumat, doresc să reamintesc că această corespondență constituie temeiul explorărilor arhivistice întreprinse pentru identificarea personajelor și mai apoi reconstituirea biografiilor acestora, fapt expus în capitolul prezentat și publicat în anul 2022 tot aici, de către generoasele noastre gazde¹. Tot atunci am remarcat că din corespondența care s-a mai păstrat, prima piesă este un plic din 24 mai 1929, fără conținut, ultima este scrisoarea datată 16 iunie 1939, totalizând 8 piese din anul 1929, 35 din anul 1930, alte 23 circulate în 1931 și câte o piesă din 1936, respectiv 1939.

Salvate de la risipire, valoarea celor 72 de documente (44 de scrisori olografe plasate în plicuri și alte 28 de plicuri corespondente, rămase fără conținut) a sporit exponențial când în arhivă a fost identificat dosarul personal al ofițerului de marină Alexandru Petcu, destinatarul scrisorilor, document pe seama căruia i-a fost reconstituită biografia și prezentată în primul capitol.

În acest context, reamintim că Alexandru Damian Petcu s-a născut la 18 ianuarie 1900, în București, fiind fiul generalului Damian Petcu și al Mariei, atunci locuind pe strada Zece Mese, nr. 8². Familia a avut mai multe domiciliu, precum cel de pe strada Costache Negri, la nr. 30, adresă care avea să fie notată și ca cel din urmă domiciliu al lui Alexandru³.

Absolvent al cursurilor Școlii Navale în 1922, tânărul ofițer a fost imbarcat pe mai multe nave ale Diviziei de Dunăre, precum Canoniera „Căpitan Dumitrescu”⁴, Distrugătorul „Mărășești”⁵, Canoniera „Locotenent-comandor Stihî”⁶, Canoniera „Sublocotenent Ghiculescu”, apoi comandant al Vedetei Nr. 7, după care, pentru șapte luni a revenit în București, fiind mutat la Inspectoratul General al Marinei⁷, apoi ambarcat comandant al Vedetei Nr. 7 „Locotenent Călinescu”⁸.

* Expert arhivist, Arhivele Militare Naționale Române – Depozitul Central de Arhivă „Grigore Constandache” Pitești.

¹ Iulian Stelian Boțoghină, *Imboldul câtorva scrisori de dragoste pentru reconstituirea biografiei locotenent-comandorului Alexandru D. Petcu*, în *Dunărea și Marea Neagră în spațiul euro-asiatic. Istorie, relații politice și diplomatice*, Editura Muzeului Național al Marinei Române, Constanța 2022, p. 74-84.

² Depozitul central de arhivă General Grigore Constandache” al Arhivelor militare naționale române, fond *Centrul Militar Oraș București*, locotenent-colonei, dosar 447/1, f. 1.

³ *Ibidem*.

⁴ *Ibidem*, f. 4.

⁵ *Ibidem*.

⁶ *Ibidem*, f. 11v.

⁷ *Ibidem*, f. 4.

⁸ *Ibidem*.

Pe timpul iernii anului 1929, locotenentul Petcu a fost detașat la Statul Major al Inspectoratului Marinei⁹, iar de la 20 mai până la 15 octombrie 1930 a fost numit comandant de vedetă la Corpul Echipajelor Fluviale¹⁰, după care a fost ambarcat ofițer cu torpilele la bordul Distrugătorului „Mărăști”¹¹, iar din 28 aprilie 1931 a fost comandant secund pe Torpilorul „Sborul”¹².

Din 16 mai 1932, locotenentul nostru a fost mutat la Direcția Marinei, unde a fost șef Serviciu adjutantură¹³.

Începând cu 16 noiembrie 1933, locotenentul Alexandru Petcu a fost mutat la Institutul Geografic Militar, iar în 1934* s-a înscris și a frecventat timp de un an Institutul Universitar de Electrotehnică din București¹⁴.

Între timp, în ziua de 11 decembrie 1932, Alexandru D. Petcu s-a căsătorit cu domnișoara Ana Constantinescu, serviciul religios fiind oficiat la Biserica Amzei¹⁵.

De altfel, Ana Constantinescu este autoarea acestor scrisori rămase peste timp, scrise cu emoția dragostei nutrite pentru iubitul său „Sandu”, ambarcat pentru prea multe și îndelungate zile, pe navele fluviale cu care naviga în zona Gurilor Dunării.

Fapt care ne permite să afirmăm că lui Alexandru îi datorăm păstrarea corespondenței**, căruia Ana, măcinată de dorul depărtării, în numeroase rânduri i-a reproșat, cu tandrețe, lipsa afecțiunii tocmai pentru că nu-i răspundea cu aceeași frecvență la scrisorile expediate. Însă, iată cum cele 72 de documente care au trecut peste încercările vremurilor, vin să depună mărturie materială despre sentimentele tânărului ofițer. În următoarele rânduri, pentru a nu abuza de spațiul tipografic, ne propunem să oferim lecturii cele opt documente corespunzătoare în anul 1929, respectiv trei plicuri fără conținut, francate la 24 mai, 10 august și 11 septembrie și cinci scrisori în plic, toate piesele expuse cronologic.

Provenind dintr-o familie de bucureșteni, educată și cu resurse materiale, din scrisorile anului 1929 avem revelația unei domnișoare emancipată: Ana era studentă la filologie, marcată fiind de cursurile lui Ovid Densusianu, dovadă că printre rândurile amoroase, pomenește repetitiv de stăruința cu care învăța, mai cu seamă în sesiune, ceea ce nu a împiedicat-o să se gândească și la fițiuci ca soluție pentru a trece examenul, de altfel o modă printre colegii săi, însă o ingenioasă cochetărie pentru a întreține dialogul și interesul persoanei iubite.

⁹ *Ibidem*.

¹⁰ *Ibidem*, f. 17.

¹¹ *Ibidem*, f. 4.

¹² *Ibidem*, f. 12.

¹³ *Ibidem*, f. 18.

* în „Foaia matricolă” din dosarul personal constituit odată cu intrarea în armată este consemnat anul 1933, ca dată pentru înscrierea la facultate.

¹⁴ *Ibidem*, f. 2.

¹⁵ *Ibidem*, f. 1.

** de altfel, când m-a anunțat despre vânzarea acestor scrisori, Iulian Ginghină mi-a comunicat că în set mai fuseseră și câteva documente militare, însă care au fost primele achiziționate.

Mai mult decât atât, domnișoara studentă fuma și după cum descrie situația, gestul era de o banalitate comună, dovadă că nu a intrigat pe nimeni dintre cei din jur. Insistând cumva pe idee cochetăriei feminine, exercițiu care nu-i era deloc străin personajului nostru și deopotrivă celorlalte prezențe feminine, care nu au ezitat să se manifeste în diferitele ocazii invitate, de la flirtul cu un cunoscut, eșuat încă din start, până la acceptul pentru a poza unui fotograf al uneia dintre revistele mondene aflate în vogă la acea vreme. De altfel, pentru familia și cercul de prieteni al Anei, fotografia era un loc comun al cotidianului, având funcția mondenă, după cum am tușat mai sus, dar mai cu seamă de liant sentimental, dovadă că după vizitele în studiourile fotografice la Capitalei, precum cel al consacratului Carol Barasch, pozele erau expediate ființei iubite, locotenentului Alexandru D. Petcu.

Totodată, scrisorile anului 1929 relevă două dintre diversele maniere în care bucureștenii acelor vremuri își petreceau timpul liber, socializând la întâlnirile consacrate cu denumirea „la ceai” în perioada cât rezidau în oraș sau pe litoralul Mării Negre, pe perioada verii, în diversele stațiuni aflate în plină dezvoltare, în cazul de față la Movilă.

Stațiune, mai bine cunoscută cu numele Techirghiol, care se afirma din ce în ce mai mult pentru resursele naturale panacee ale bolilor reumatismale, de care se pare că era afectată și corespondenta noastră. Acestea fiind spuse, în următoarele rânduri redăm ceea ce s-a mai păstrat din corespondența anului 1929.

Document 1

Document 2

„6 ~~Maiu~~ (tăiat – n.n.) Iunie 1929
București

Sandul meu drag, am primit scrisoarea în plină învățătură. N-aș fi lăsat Psaltirea Hurmuzache din mână pentru nimic, în lume, căci mâine am examenul. M-am bucurat enorm că mai ai zile când ți-e dor mult de mine. Nu m-am gândit o clipă la vre-o răzbunare, vai de capul tău ce de coale scrise vei primi după ce termin. Dar tu ce crezi, nu-i de vină numai puștiul Arapului, care te face să întrebi dacă n-am murit?

Eri a fost faimosul ceai al Nedelcilor. Aproape n-am stat decât cu Marta, n-am băut decât trei păhărele de vin, și regretam cu Gore și Marta lipsa ta. Cred că am fi fost grupul cel mai vesel de acolo. Dar ce să faci? Marinarul s-a dus la „Sorioara” lui Vedetta.

De trei zile îți duc simțitor dorul. Sunt mulțumită însă că trebuie să învâț. Mă refac mult, încep să devin un om sănătos (nu vorbesc de reumatism, căci acela spune că nu-i atât de periculos). Dacă ne vom mai vedea vreodată, vei putea constata.

Te las, voi învăța mai cu poftă, sau s-ar putea să nu mai pot învăța, încep să fiu sigură că voi fi mai distrată. Nu mai fi trist, Sandule drag, căci turcu se gândește numai la tine.

Îmi pare rău că n-am timp să-mi fac niște fițuici, rezumate din curs, căci toată lumea va copia și eu n-am după ce.

Nu știu dacă ai observat că scriu cu *î* din *i* chiar în mijlocul cuvântului (adăugat prin supratext – n.n.). te rog să faci același lucru, dacă nu vrei să pari arhaic. Ultima inovare morfologică.

Nici Gore nu te-a uitat și învață cu mine, e cuminte”.

Document 3

„Duminică 9 Iunie 1929

București.

Moto: Je vis, en vous aimant...*

Zilele trecute, când am primit scrisoarea ta, Sandule, îți spuneam că după examen vom sta mai îndelung de vorbă. Cred că nu ți-ai schimbat părerile, adică sper că încă mai spui că în singurătatea de acolo, scrisorile mele îți fac plăcere, de aceea...

* „Trăiesc, iubindu-te...”

Examenul a fost scris. Ni s-au dat trei chestiuni, le știam pe toate, așa că le-am făcut bine. Joia aceasta se dau rezultatele și n-aș vrea decât bilă albă. Ambiții de student redevenit silitor. De mâine mă apuc din nou de învățatură. Zile (sic!) acestea m-am odihnit. Nu era bine poate nici când învățam, dar mă plimb, să văd oameni, să vorbesc. N-am însă nici cea mai mică poftă. Voiu rămâne în casă, cu tot soarele de afară.

Ești cu mine, Sandule drag.

Pentru la vară n-am nici un proiect, când spun asta însemnează că nu i-e dor de nici un nou flirt, de nici o iubire nouă. Mă las să trăiesc, fără împotrivire, fără avânt.

Aștept să mai spui și tu ceva. turcu”.

Document 4

„13 Iunie 1929

Plecasem la facultate să văd rezultatul examenului lui Densușianu, și pe drum mi-am adus aminte că n-am brățara ta la mână, adică brățara cu ceas, albastră, cumpărată din Gara de Nord (o pun totdeauna când vreau să-mi reușească ceva). M-am întors, am luat-o și succesul a fost desăvârșit; bilă albă. Tu nu te bucuri? Eu da, dar acum mi-a mai trecut. De altfel era cel mai greu examen.

Scrisoarea de ieri (și ieri îți scrisesem) nu ți-am trimis-o, nu mă pot mulțumi vorbele fără sevă ce le spun. Aș fi vrut cele mai tandre cuvinte și nu le găseam. Iartă-mă, le am în suflet, pentru tine. Am fost fericită că ți-am putut da câteva clipe de mulțumire deplină (Dar ce, ai început să bei bere? Nu-i o băutură prea nobilă, nu găsești?).

Îmi pare rău de această paranteză – nu-i deloc în armonie cu ceea ce voiam să-ți mai spun. Foarte legată sufletește de tine – Sandule. Un îndemn. Datorită ție mi-am dat examenele – pentru că știam că te va bucura.

Poți să-mi trimiți fotografia, tu te ai destul. Cred că ar fi mai îngrijită la mine, va pleca în curând la soare și mare...

Ieri, grozav de prost dispusă scriam în jurnalul de bord: făcând bilanțul zilei notez plictiseală, nervi + câteva clipe de amăreală profundă. Istoria artelor destul de ușor de învățat. Zi noroasă, poate a fost și un pic de soare, nu știu bine. Nu m-am uitat la cutie să văd dacă n-am vreo scrisoare. Toată ziua am fumat fără poftă. Iar iau

Urodonal*. Aș vrea să scriu de dragoste, lui Sandu, cu multe, multe cuvinte dragi. Nu cred că aș izbuti __ o țigancă veritabilă mi-a ghicit în ghioc. Nu se puteau mai strașnice minciuni. I-am iertat _ pentru că era într-adevăr foarte frumoasă.

Aste toate erau ieri, Sandule. Azi mult mai bune mi se par toate. Per che la coza? Îți datoram să-ți povestesc întrevederea cu Nik. Te anunțasem că a fost foarte lungă, îmi va fi greu, în sfârșit. La ceaiul lui Gică, Nik de o extremă amabilitate cu mine, mi-a spus că regretă că nu-l consider prieten devotat. A te cunoaște de mult timp, nu însemnează să fii și bun prieten, i-am răspuns. Mi-a spus că nu-i place ca interesul lui să-l iau ca titlu de connaissance. Această introducere patetică era făcută numai pentru a afla ce este cu dragostea noastră, stadiul etc. ... După o oră și jumătate, ne-am despărțit aproape supărați ... m-a făcut râioasă. Que'est-ce que ça vent dire?*

Până la 20 iunie nu cred să mai am timp liber, voi învâța enorm. Până atunci mai poartă-mi tu de grijă. Pentru rest mă oblig eu. Măine mă duc la Marta la masă și avem de gând să facem fotografiile amuzante. Gore te sărută – (a luat și ea tot bilă albă). Fac și eu ce face Gore, căci mi-a poftă. turcu!”.

Nu trebuia să menționezi că versurile nu sunt copiate. M-am pамет cu Gore împreună de ele (nu te supăra că i le-am arătat), erau prea frumoase.

Să sperăm că și la Vâlcov vei fi draguț și nu vei uita pe turcu!

Bdul. Ferdinand 138
Sect. IV”.

Document 5

„Movila. 8 Iulie 1929

c'est que l'amour este
comme un arbre, il pousse
de lui même, jette profun-
dément ses racines dans
toute notre être et continue
souvent de verdoyer sur
un coeur en ruines*.

* medicament folosit în tratarea infecțiilor tractului urinar.

* „Asta am spus?”

* „Dragostea este ca un copac, crește/ de la sine, își aruncă rădăcinile adânc în/ întreaga noastră ființă și deseori continuă/ să înverzească/ pe o inimă în ruine”, Victor Hugo, *Notre-Damme de Paris*;

Stau pe o fereastră, cu picioarele, și ascult muzica, și-mi ascult sufletul și tot gândul meu cum te iubește. Sunt mulțumită, Sandule scump, de mare, de Movilă, de dans, de tot sunt mulțumită, de toate însă, numai pentru că te iubesc pe tine și numai pe tine. În trei zile, cât te-am văzut acum, am învățat să te iubesc mai mult decât un an întreg.

Când ne-am despărțit prima dată, aveam ferma impresie că nu te voi mai vedea. De aceea m-a surprins atât de mult revederea. Mi s-a părut cumva neîngăduit de bucuros.

Aș vrea să te iubesc mereu, Sandule drag, cum te iubesc în seara asta, zilele astea din urmă. Iartă-mă, te rog, dacă fac risipă de cuvântul iubire, dar când ești enorm de bogat, e prea mare păcatul să fi zgârcit**.

Vis-a-vis e Hotelul Virginia cu restaurant și ȝigani ce cântă aceleași refrenuri*** de cârciumi de București. Le iubesc atât de mult, pentru că mi-aduc aminte de cârciumile noastre, de grasa noastră...

Să-ți povestesc un pic cum ne-am instalat. Mama ne-a așteptat la gară, bucuroasă, extrem de fericită.

Toate le-am găsit frumoase, ordine perfectă. După masă am luat-o pe mama la Casino (la Popovici încă nu se dansează). Am dansat de câteva ori, lume multă, jazz-ul drăguț, un dansator negru. Am făcut senzație****. Ne-am dus cu rochiile cretonate (așa le spunem).

Astăzi de dimineață m-am deșteptat la 11. Pentru că era cam întunecos, mi-am închipuit că e șase și m-am culcat din nou. Pe la ora două (am reconstituit în urmă) am bătut la camera mamei, care mi-a spus că de trei ori a vrut să mă deștepte, că a fost imposibil. După masă iar m-am culcat. E prea tare aerul, sau aveam nevoie de refacere. Faleză, același aer. Lume cam anostă, ca de luna iulie. Țibică însă foarte drăguț, ne-a făcut un salut de o oră, ne-a spus „bine că ați mai venit și voi” în trecere. Nu m-am oprit. Copii mulți, Bic, Colette Pompilian, surorile Movilă, Frenkian. Ne-au rugat să venim mâine la cortul lor.

N-am avut încă ocazia să văd faimoasa buvette-ă, căci n-am fost la plaje.

Marea nu m-a emoționat chiar atât de mult, căci era prea calmă.

Ți-ai cumpărat bonetă americană de la Prager? Să sperăm că n-ai uitat. Eu trebuie imediat să-mi cumpăr un fes, toată lumea îmi spune „turbule” și ... „Comme-çi, comme-ça” = vânzătorul de jurnale, le plus belle homme de Movila, a exclamat și el: „Ura, a venit Domnișoara, dar nu mai are fes”.

8 Iulie = data fericită a plimbărilor fără ciorapi.

Miercuri mă duc cu mama la Constanța, căci are treburi. Nu mi-e poftă, dar nu vrea să meargă fără mine.

Abia aștept luna august, adică pe tine.

De mâine încep băile cu nămol. Pentru ca să le fac, mama mi-a făcut cadou un inel drăguț. Turcul din Movilă te sărută cu dor și ultimul lui gând, până să adoarmă, e Sandul din Arapou.

** în text scris sgîrcit;

*** în text scris refrainuri;

**** în text scris senzație;

Gore și Puiu m-au rugat cu insistență să nu uit să-ți spun că le este dor de tine. Mary s-a mirat și s-a bucurat de Constanța mea. Eu nu mă mai mir, mă bucur numai.

P.S. Helicea se prezintă bine? Ți-am scris din tren, o scrisoare cu ilustrațiuni, ai primit-o? Până la urmă, doamna grasă cu caisele, ne-a oferit și nouă. Era cât pe aci să izbucnim în râs.

Mi-e poftă de beția teri-/bilă ce o plănuisem,/ sau mi-o promiseși tu/ pe când eram cam/ adormită, și pe care/ n-am înfăptuit-o, a/ cauze*.

„Movila 9 Iulie 1929”

Pentru că nu mă duc astăzi după-masă la falaise-ă, pentru că mi-e un dor nespun de tine, îți scriu.

Prima zi de plaje: rezultatul înroșirea pielii, o arsură plăcută, nu prea teribilă.

Un succes nemaipomenit pe plaje. nu te speria: un fotograf care ne-a rugat cu insistență să ne pozeze, așa pe gratis, pentru ca vrea să le trimită revistei noi ilustrate care a apărut acum. L-am trimis la alte cucoane frumoase, dar n-a vrut, a spus că nu-i plac costumele și bonetele. În sfârșit, ne-a fotografiat, când le vom avea îți trimit și ție. Interesează-te însă și de noua revistă. Măine va aduce un aparat de filmat (pentru jurnalele de la cinematografe), a spus că știm să ne mișcăm frumos, dar am refuzat. Eu sunt capul bandei, bandă numai și numai de copii, mai mult fete, care sunt în căutarea amorului, flirturilor. Sunt mulțumită că n-am decât grija soarelui și a mării de aici. De altfel, toată lumea ascultă pe turc, nu se mișcă fără voia mea.

Dnul. Alecu Dumitrescu, cum m-a văzut mi-a spus: De ce te joci cu mine cu telefonul. Am făcut pe mirata, am spus că eu eram de mult la Constanța. Ca dovadă că nu mă crede și-a angajat cuvântul de onoare. Am fost silită să mi-l dau și eu, pentru prima dată neadevărat, asta pentru că tu nu trebuia să vorbești așa cu el. m-a rugat să-i dau în cărți, i-am promis peste câteva zile. Iartă-mă Sandule, dacă am făcut azi o baie de mare, era prea tentant, și te asigur că a fost singura și foarte scurtă.

Nu mai plec mâine la Constanța, tocmai săptămâna viitoare.

10 Iulie

Vântul jalnic de astăzi e aducător de fiori de dragoste. Inima mi se strânge, te chem, vreau să vii odată.

Înconjurată numai de lucruri dragi de la tine, toate se unesc să-mi mărească durerea. Caut în geamantan, eghileții tăi, mă culc în pat, la căpătâi păpușa de la tine. Mă uit pe masă, fotografia ta, îmi pui brelocul meu, ești tu cu turcul, brățara, ești tu, pulover-ul de vreme rea, Sandul din iarna trecută, scrisorile tale sunt sufletul tău minunat, îmi caut sufletul meu și el e plin tot de tine. Dragostea ta mă doare, aș vrea să fiu și eu tot atât cu tine, cât îmi lipsești tu. Poezia** e gata. ți-o trimit.

Cu mama am făcut o ședință de dat în cărți. la urmă m-a întrebat râzând: Nu ești deloc amoretată? Tot râzând, i-am răspuns: nu, prelung.

Aș vrea ca scrisorile să mă ușureze ca pe tine, căci sufletul simt cum mă apasă. Aceleași zile urâte de început de toamnă.

Poate că n-ar fi rău, să fie mâine soare. turcu

* scris pe verticala paginii.

** scris în text poesia.

Str. Horia
Villa Maricica
Carmen Sylva - Movila”.
„Aventura bandei turco-americană
rătăcită în România

Noi suntem o societate
Ce din tineri e formată,
Amatori de veselie,
Cîte-odată-o facem lată

II

Turculeţ ne este şeful
Care animează (sic!) cheful
Veselie ne-o trezeşte
Doar puţin dacă zâmbeste.

III

Între noi prietenia
Este foarte strâns legată
Nu este deosebire
Între un băiat şi-o fată.

IV

Suntem ca la noi acasă
La orcine-am fi în casă,
Când ne facem noi damblaua
Trezim toată maľalaua*. (mahalaua)

Pe orice arie
Fie Gaudeamus
Fie Volga, Volga, dragă Volga
[...]** repede şi (indescifrabil – n.n.)”¹⁶.

„Pentru Sandu şi Turcu

Fericiţi ce-i ce-au
apucat un poet ca
Gore.

Ei începuseră un flirt...
Un turc la plaje (sic!) şi-un Sandu oarecare,
Nici gând de iubire-n stil mare.

II

Încrezător – atât de alintat de cucoane,
Conta, dar, pe iubirea cea mai mare.
Că mai flirta din veche obişnuinţă
Şi el era tot flirt, chiar cu silinţă.

* corectat în text.

¹⁶ f. 1.

III

Dar azi așa și mâine așa...
Sandu-i draguț și parcă-i place,
Și firea-i vină câteodată,
Nu poate spune tot,
Și nu dă tot ce-n suflet poartă mai frumos,
... Par-că nu-i genul ei îndeajuns,
Și-i veșnică nedumerire,
... De aici certuri și-mpăcări...¹⁷

IV

Și se iubesc frumos anume
De-abea (sic!) acum încrezători.
... Și-un tren ce-o duce
La locuri ce-i-s dragi
Și dragi măturii,
Și Turcu-i cu Sandu
Și Sandu-i plecat.
Te rog, Sandule, nu număra picioarele, Gore¹⁸.

Document 6

Document 7

¹⁷ f. 1.

¹⁸ f. 2.

Document 8

20 Septembrie 1929

Dis-de-dimineață

Ca la orice deșteptare, primul gând: tu. Încă între vis și viață, mi se aduce scrisoarea ta.

Îmi pare rău pentru orice umbră, pentru orice gând trist ce ai. Scrisoarea ta m-a bucurat numai pentru că a venit. Pentru ce spunea...

De două zile de când stau în București, n-am făcut prea multe lucruri. Tot ce se petrece e numai în mine.

Ieri însă, aș putea spune că am fost mulțumită. Am stat de dimineața și până seara la Marta. Despre tine nu mai e nevoie să-ți spun cât am vorbit. Un pic tot te-am lăudat (Dacă aș spune „un pic mai mare” te crezi?).

La masă, foarte amuzant când doctorul îi spune Doamnei Poenaru: „Hélén dragă, știi cu cine era turcu la Movilă, pe la ora 10, bând cafea turcească?”

Întrebări generale (Mai era lume la masă).

„Cu un june, foarte drăguț, mi-a plăcut și mie”. Apoi, adresându-mi-se: „E student, coleg cu tine?” (aste te poate flata, nu ți-a dat decât 22 ani).

N-a terminat nici atunci și culmea indiscreției: „Junele era al tău sau al Eugeniei(?)”.

Marta, drăguță, intervine: „Al Eugeniei” și pentru că acest timp turcu se înroșea la față, mult ca niciodată, concluzia generală a mesei a fost că: junele cel drăguț era a lui turcu.

Așa că vezi, Sandule scump, nu scapi din memoria oamenilor chiar așa ușor. Dacă și Domnul Poenaru, care părea atunci că nu prea bagă de seamă...

Peste câteva zile începem cu Marta plimbările cu mașina, căci și-a luat cu succes examenul de chauffeur.

Te rog foarte mult, Sandule, nu-ți face nici un gând negru. Știu că e trist să plouă, să fii singur, să te despați, dar e mult mai trist să n-ai pe cineva căruia să-i pară rău de tristețea ta.

Ce prost consolez, sau alung gândurile negre... de altfel, de atunci au trecut câteva zile și sunt sigură că ai redevenit marinarul încrezător și vesel (tu singur cauți să mă convingi că nimic nu e etern...).

Încă o fotografie a mea. Cea promisă, cu surâsul silit, pentru că Dl. Barasch m-a silit să fiu veselă, când ochii mei cereau lacrimi. N-o primi, însă, prea prost.

te iubește tucu

(etern).

Să fii în gardă: îți va sosi un pachet. Ultra „surpriză”.

P.S. Gore îți va povesti la venire cum a căzut în lacul Cișmigiu, cum era să se înece cu junele alături”.

În încheiere, dorim să remarcăm că dincolo de patosul cuvintelor rodite din profunzimile dragostei, scrisorile domnișoarei rămân o reală frescă a cotidianului trăit de bucureștenii clasei de mijloc în primul deceniu al României Mari.

*THE IMPETUS OF A FEW LOVE LETTERS FOR THE RECONSTRUCTION OF
THE BIOGRAPHY OF LIEUTENANT-COLONEL ALEXANDRU D. PETCU,
FORMER NAVAL OFFICER (II)*

-abstract-

Key Words: love letters; interwar Bucharest; female emancipation; Romanian military navy officer; Greater Romania

In the introduction, through a necessary summary, I want to remind you that this correspondence is the basis of the archival explorations undertaken for the characters, a fact exposed in the chapter presented and published in 2022 also here, by our generous hosts.

Also then I noticed that from the correspondence that was still preserved, the first piece is an envelope dated May 24, 1929, without content, the last is the letter dated June 16, 1939, totaling 8 pieces from 1929, 35 from 1930, another 23 circulated in 1931 and one piece from 1936 and 1939 respectively.

Saved from being wasted, the value of the 72 documents (44 holographic letters placed in envelopes and another 28 correspondence envelopes, left without content) increased exponentially when the personal file of the naval officer Alexandru Petcu, the addressee of the letters, was identified in the archive. document on account of which his biography was reconstructed and presented in the first chapter.

In the present article, the author reveals the fact that beyond the pathos of the words born from the depths of love, the young lady's letters remain a real fresco of the daily life experienced by middle-class Bucharesters in the first decade of Greater Romania.